

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **V. Ch.**,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Archangelská 1, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2019, č. j. CPR-24616-7/ČJ-2017-930310-V261, o správním vyhoštění,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou dne 14. 2. 2019 Krajskému soudu v Praze, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná změnila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 8. 2017, č. j. KRPS-209907-49/ČJ-2016-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že vypustil část výroku znějící „*ustanovení 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců*“ a část výroku znějící „*ukládá správní vyhoštění a stanoví doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na územní členských států Evropské unie v délce 3 roky*“ změnil na „*ukládá správní vyhoštění a stanoví doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na územní členských států Evropské unie v délce 2 roky*“. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a písm. c) bodů 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 3 roky od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu v České republice. Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 15 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že dne 15. 6. 2016 byl žalobce kontrolován při pobytové kontrole na staveništi bytového domu v H., kde po tři dny zdil plot a nebyl schopen předložit pobytové ani pracovní povolení. V České republice žalobce pobýval od roku 2006, avšak žádosti podané dne 10. 3. 2015 o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání nebylo vyhověno; od 2. 12. 2015, kdy nabylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti právní moci, zde tedy žalobce pobývá neoprávněně. Dne 1. 4. 2016 mu byl navíc ukraden pas. S ohledem na zjištěné okolnosti správní orgán I. stupně v průběhu řízení avizoval, že jednání žalobce nebude kvalifikovat podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, nýbrž pouze podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Výrok napadeného rozhodnutí byl však v rozporu s tímto překvalifikováním a aplikace § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců neměla oporu ve správním spisu; žalovaná proto výrok prvostupňového rozhodnutí příslušným způsobem změnila. Jinak správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v České republice vykonával práci na stavbě spočívající ve zdění plotu, ačkoli nedisponoval žádným povolením k pobytu ani povolením k zaměstnání na území České republiky. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od 2. 12. 2015 (kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí pobytové žádosti) do 15. 6. 2016 (kdy byl policejní hlídkou kontrolován na stavbě při výkonu práce) pobýval neoprávněně. K námitkám žalobce žalovaná uvedla, že může vypořádat jen ty, které jsou ve vztahu k žalobci konkretizované; nelze se vyjádřit pouze k výčtu údajně porušených ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K námitce žalobce, že si nebyl vědom toho, že jeho žádost byla zamítnuta, uvedla žalovaná, že rozhodnutí bylo řádně doručeno jeho tehdejšímu zmocněnci a jedná se tedy o nedostatek v komunikaci mezi žalobcem a tímto zmocněncem, za který však nenesou odpovědnost správní orgány. K námitkám žalobce k závaznému stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 16. 8. 2016 žalovaná vyžádala stanovisko ministra vnitra ze dne 30. 10. 2017, který původní stanovisko potvrdil. K námitce žalobce, že jím vykonávaná činnost na stavbě v rozsahu tří dnů nevykazuje prvek soustavnosti, uvedla žalovaná, že sám žalobce v řízení uvedl, že práce byla sjednána na několik týdnů, a tudíž o jednorázovou brigádu nešlo.
3. Žalobce namítá, že správní orgány obou stupňů porušily § 2 odst. 1 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Předně si vůbec nebyl vědom toho, že mu měl dne 2. 12. 2015 skončit dlouhodobý pobyt, a měl za to, že ke dni 15. 6. 2016 je jeho pobyt v České republice v souladu s právem. Žalobce se také dne 15. 6. 2016 nedopustil výkonu nelegální práce, protože jeho práce nebyla soustavná, naopak měla povahu jednorázové nahodilé brigády. Konečně žalobce nesouhlasí se závazným stanoviskem ministra vnitra ze dne 30. 10. 2018, protože na Ukrajině stále probíhá válečný konflikt a byť se incidenty soustřeďují do

Luhanské a Doněcké oblasti, nestabilní prostředí je na celém území Ukrajiny, což dopadá na všechny civilisty. Žalobce uzavírá, že nejsou dány důvody pro jeho správní vyhoštění.

4. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť žalobní námitky byly současně odvolacími námitkami, a jako takové byly již jednou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby.
5. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 6. 2016 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou při práci na stavbě rodinného domu v H. v ulici S., kde v pracovním oděvu prováděl zednické práce. Poté, co se zjistilo, že žalobce nemá ani doklad totožnosti ani pobytové povolení, byl zajištěn. Lustrací žalobce v policejních databázích se zjistilo, že v České republice pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, avšak jeho žádost o prodloužení pobytového oprávnění podaná dne 10. 3. 2015 byla dne 9. 11. 2015 zamítnuta; rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 12. 2015. S žalobcem bylo dne 15. 6. 2016 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut. Do protokolu uvedl, že v České republice pracuje od roku 2000. Momentálně je v České republice od března 2015, po příjezdu si podal žádost o pracovní povolení, kterou pro něj vyřizoval mafián P., a proto se žalobce o stav řízení nestaral. Žije v K. v objektu bývalé výrobní haly, kde si pronajímá dvě místnosti za 5000 Kč měsíčně (na tento měsíc již má zaplacen). Několik let teď pracoval v Metrostavu jako zedník. Když byl zajištěn policejní hlídkou, pracoval třetí den na stavbě rodinného domu na brigádě. Práci mu zařídil kamarád O., s ruským majitelem domu byl ústně domluvený na odměně 100 Kč / hod s týdenní výplatou. Žádná docházka vedena není, práci mu zadával a kontroloval majitel domu, nástroje mu byly poskytnuty na stavbě. Žalobce si je vědom toho, že nedisponuje povolením od Úřadu práce ani živnostenským listem, přesto však pracoval kvůli výdělku. Dne 1. 4. 2016 žalobci někdo ukradl peněženku i pas, avšak na návštěvě ambasády, kde chtěl ztrátu nahlásit, zjistil, že nový pas stojí 3 000 Kč, které si napřed musel vydělat, chtěl se přitom však vyhnout Praze, kde jsou častější policejní kontroly. Žalobce je ženatý a má dvě děti, jeho rodina žije na Ukrajině. V České republice nemá žádné členy rodiny ani žádné závazky. V návratu na Ukrajinu mu nebrání žádná překážka, jen to, že na Ukrajině nemůže vydělat peníze.
6. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.
7. Součástí spisu je dále sdělení Úřadu práce ČR ze dne 20. 6. 2016, podle nějž nemá žalobce vydáno žádné povolení k zaměstnání, a závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 16. 8. 2016, podle nějž je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Žalobce neuvedl žádnou překážku, která by mu ve vycestování bránila, ani si není vědom žádného nebezpečí, které by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit. Ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá, zasahuje pouze Luhanskou a Doněckou oblast, zatímco žalobce žije v I. oblasti.
8. Dne 24. 9. 2016 byl žalobce poučen o svém právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Prostřednictvím svého zástupce tohoto práva využil a dne 14. 10. 2016 se k věci vyjádřil tak, že žalobce netuší o skončení dlouhodobého pobytu ke dni 2. 12. 2015 a dne 15. 6. 2016 měl za to, že je v České republice legálně.
9. Dne 12. 12. 2016 správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že jeho jednání nebude kvalifikovat podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, nýbrž pouze podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce sice skutečně pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu,

avšak stalo se tak z důvodů na jeho vůli nezávislých. Žalobce krádež pasu ještě před zahájením řízení o správním vyhoštění nahlásil Policii ČR a učinil kroky k získání nového dokladu na zastupitelském úřadě (podle sdělení ukrajinského velvyslanectví ze dne 29. 7. 2016 požádal žalobce o nový pas); nejednal tedy zaviněně. Součástí spisu je dále sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 12. 2016, z něž vyplývá, že žalobcovu zmocněnci bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti ze dne 9. 11. 2015 doručeno dne 16. 11. 2015, a kopie tohoto rozhodnutí.

10. Dne 22. 5. 2017 byl žalobce opětovně poučen o svém právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Prostřednictvím svého zástupce tohoto práva využil a dne 27. 6. 2017 se k věci vyjádřil tak, že nesouhlasí se závěry závazného stanoviska Ministerstva vnitra a že nevykonával nelegální práci, nýbrž pouze jednorázovou brigádu.
11. Dne 4. 8. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž v České republice pobýval bez víza od 2. 12. 2015 do 15. 6. 2016 a od 12. 6. 2016 do 15. 6. 2016 zde byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Porušení zákona tedy nebylo krátké, nýbrž dlouhodobé a zásadní; z toho pohledu je přiměřené stanovit dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 3 roky. Dále se správní orgán I. stupně zabýval otázkou, zda vyhoštění nepředstavuje zásah do soukromého a rodinného života žalobce a zda není nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Přitom vycházel z toho, že žalobce zde dlouhodobě pobýval a vědomě pracoval bez příslušných povolení (záměrně přizpůsobil svůj život tomu, aby vyhýbal policejním kontrolám), což není ve veřejném zájmu. Žalobce zde, jak sám uvedl, nemá žádné vazby (naopak má rodinu na Ukrajině) a ve vycestování mu nic nebrání, nepokládá by je za nepřiměřený zásah do života. Jeho vycestování je podle stanoviska Ministerstva vnitra možné a v I. oblasti, kde žije, mu nehrozí žádná újma, o čemž svědčí i to, že tam stále žije jeho manželka a dvě děti. Vycestování žalobce tedy není nepřiměřené a není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého ani rodinného života.
12. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že správní orgán I. stupně porušil § 2 odst. 1 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce si nebyl vědom toho, že na území České republiky pobývá nelegálně, nelegální práci nevykonával a na Ukrajině je s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt ohrožen jeho život.
13. Žalovaná v odvolacím řízení vyžádala potvrzení závazného stanoviska a dne 30. 10. 2017 je ministr vnitra potvrdil s odůvodněním, že byť v zemi ozbrojený konflikt skutečně probíhá, ke střetům dochází ve vzdálenosti zhruba tisíc kilometrů východně od žalobcova bydliště. Součástí spisu jsou i zprávy o zemi původu, na nichž je stanovisko založeno. Dne 9. 10. 2018 byl žalobce poučen o svém právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Toho žalobce prostřednictvím svého zástupce využil a dne 19. 11. 2018 ve vyjádření uvedl, že nesouhlasí se závazným stanoviskem ministra vnitra, neboť dlouhodobě nestabilní bezpečnostní situace je na celém území Ukrajiny. Dne 29. 1. 2019 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jehož výrok a odůvodnění jsou rekapitulovány v bodu 2 tohoto rozsudku.
14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde

tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, obývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
17. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
18. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
19. Obecná tvrzení žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 1 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak*

zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.

20. Řádným žalobním bodem žalobce nejprve namítá, že správní orgány nezohlednily, že nevěděl, že mu ke dni 2. 12. 2015 skončil dlouhodobý pobyt, a proto měl za to, že na území České republiky pobývá oprávněně. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně se touto námitkou zabýval a od Ministerstva vnitra dotazem zjistil, zda bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti ze dne 9. 11. 2015 žalobci doručeno. Z kopií listin, jež jsou součástí správního spisu, plyne, že žalobce byl v tomto řízení zastoupen panem P. S., který rozhodnutí osobně převzal dne 16. 11. 2015; jelikož nebylo podáno odvolání, dne 2. 12. 2015 nabylo rozhodnutí právní moci. Nelze tedy než uzavřít, že žalobci bylo rozhodnutí řádně doručeno prostřednictvím zvoleného zástupce, a proto měly správní orgány správně za to, že žalobce o zamítnutí žádosti (a s tím souvisejícím pozbytí pobytového oprávnění v podobě fikce, jež mu svědčila) věděl. Jestli si žalobce byl této skutečnosti opravdu vědom, tj. jestli se od ní od svého zmocněnce dozvěděl, už nemůže být starostí Ministerstva vnitra, které svou povinnost splnilo řádným doručením písemnosti zvolenému zmocněnci. Správní orgány proto v právě posuzované věci nepochybily, pokud se po prokázání doručení zmocněnci dále žalobcovými tvrzeními nezabývaly. Otázka, zda se žalobce o této zásadní skutečnosti od svého zmocněnce dozvěděl či nikoli, je totiž pro věc nerozhodná. Je v první řadě povinností žalobce, aby disponoval pobytovým oprávněním, resp. pracovním povolením, hodlá-li v České republice pobývat a pracovat. Spolehně-li se v tom plně na zvoleného zmocněnce, který následně v plnění úkolu, jež na sebe vzal, selže (jak žalobce tvrdí a jak se to jeví z rozhodnutí ze dne 9. 11. 2015, neboť zmocněnec jeho zájmy v řízení v zásadě nehájil, zejm. nereagoval na výzvu k doplnění podkladů, což vedlo k zamítnutí žádosti, s žalobcem následně nekomunikoval, nepodal odvolání proti zamítavému rozhodnutí), je tím vinen v první řadě sám žalobce, který si takového zmocněnce zvolil. Jen na okraj soud uvádí, že i pokud se žalobce (neodůvodněně) plně spoléhal na schopnosti svého zmocněnce, mohl si uvědomit, že je neobvyklé, že v řízení o jeho žádosti podané dne 10. 3. 2015 nebylo ke dni 15. 6. 2016 rozhodnuto alespoň v prvním stupni. To platí tím spíše, pokud zde žalobce pracuje od roku 2000 a lze tedy mít za to, že má se správními řízeními vedenými před českými správními orgány jistou zkušenost. Odpovědný přístup by tedy byl dotazovat se v pravidelných intervalech zmocněnce na stav řízení a případně (pokud by dříve odhalil jeho nekompetenci), obrátit se přímo na správní orgán. Žalobce ostatně umí česky (dne 15. 6. 2016 absolvoval výslech bez potřeby tlumočníka), takže nebyl na pomoci zmocněnce zcela závislý. Námitka je nedůvodná.
21. Dále žalobce namítá, že se dne 15. 6. 2016 nedopustil výkonu nelegální práce, protože jeho práce nebyla soustavná, naopak měla povahu jednorázové nahodilé brigády. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, (v jeho bodu 22), soustavnost je jedním z pojmových znaků závislé práce. Tento znak spočívá v první řadě v odlišení soustavné práce zaměstnance pro zaměstnavatele od jednorázové či příležitostné (úplatné či bezúplatné) pomoci nebo od běžné společenské služby, resp.

laskavosti. V takových případech totiž – na rozdíl od práce soustavné – nemůže mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem vzniknout vztah závislosti. Rovněž také platí, že právní předpisy sloužící k postihu nelegální práce nemají za cíl likvidovat existující společenskou realitu, do níž pochopitelně patří sousedská výpomoc podle okolností třeba i za drobnou úplatu (srov. body 27 a 28 cit. rozsudku). To však není případ právě posuzované věci. Správní orgány sice přijaly tvrzení žalobce, že v době, kdy byl zajištěn policejní hlídkou, pracoval na stavbě v H. pouhé tři dny. Ovšem samotná (v dané věci velmi krátká) délka doby, po kterou byla práce skutečně vykonávána, ještě nesvědčí o pravé povaze pracovního vztahu. K určení toho, zda se jednalo o závislou či jen jednorázovou práci, je důležité, co bylo skutečně mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem (majitelem rodinného domu v H.) ujednáno (srov. body 25 a 26 cit. rozsudku). Sám žalobce při výsledku uvedl, že měl s majitelem domu ústní dohodu, že bude dostávat 100 Kč za hodinu a *vyplácen bude každý týden*. Je tedy zjevné, že byla sjednána práce minimálně na několik týdnů. Tomu nasvědčuje i to, že žalobce měl zájem na tom, aby v České republice pracoval dlouhodobě, neboť zde pracuje od roku 2000 a sám uvedl, že se na Ukrajině nemůže uživit. Při svém současném pobytu pracoval 4 roky u společnosti Metrostav a do Středočeského kraje se přesunul s ohledem na nižší frekvenci policejních kontrol. Rovněž není bez významu, že žalobce měl v K. zajištěno a zapláceno bydlení na celý měsíc. Je tedy třeba uzavřít, že to, co žalobce uvedl na samém počátku řízení při výsledku, vyvrací jeho pozdější v řízení opakovaně uplatňovaná tvrzení, že se jednalo o nahodilou a jen jednorázovou činnost. Námitka je nedůvodná.

22. Konečně žalobce namítá, že nesouhlasí se závěrem stanoviska ministra vnitra ze dne 30. 10. 2018, že je jeho vycestování na Ukrajinu možné. Byť žalobce nežije v oblastech, v nichž probíhá ozbrojený konflikt, nestabilní prostředí je na celém území Ukrajiny, což dopadá na všechny civilisty. Soud však neshledal, že by ministr vnitra, resp. Ministerstvo vnitra v posouzení otázky existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), jakkoli pochybili. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce v řízení uvedl, že on i jeho rodina žijí v městě L. (ve správním spisu psáno jako L.) v I. oblasti, tedy v západní části Ukrajiny, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v I. oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty. Byť nelze nesouhlasit s tvrzením žalobce, že ozbrojený konflikt mezi Ukrajinou a proruskými separatisty s podporou Ruska na východě země způsobuje jistou míru nestability ve všech částech Ukrajiny, ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrčen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).

23. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by byl jako civilista pravděpodobně vystaven útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, pokud žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u něj dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž v západní části Ukrajiny. Do této části země se přitom může bez obtíží vrátit. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí. Naopak při výslechu dne 15. 6. 2016 na přímý dotaz žádné překážky, které by mu vycestování znemožňovaly, neuvedl. O tom, že je situace v místě bydliště stabilní, svědčí i skutečnost, že tam žije jeho rodina (žena a dvě děti) a žalobce za nimi podle svých slov několikrát do roka o svátcích jezdí. V dalších vyjádřeních, v odvolání a v žalobě svá původní tvrzení v zásadě popřel, neboť uváděl, že ozbrojený konflikt na východě země má negativní důsledky na všechny obyvatele Ukrajiny, avšak neuvedl žádnou konkrétní újmu, která by měla hrozit právě jemu. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Námitka je nedůvodná.
24. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. března 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně